

Adéu, Sibil·la, adéu?

Tot apunta a que la Sibil·la, el bar ubicat a la Seu Vella, als peus de la Porta dels Fillols (ContraGuardia de la Reina), té les hores comptades. Per tant, no és una bona notícia. Pujar a la Seu cada dos per tres, suposa, suposava?, respirar Lleida des d'un punt de vista majestàtic. Acte seguit, la golafreria s'imposa. M'estic referint a la cruixent tempura de calamars, al fricandó casolà, a les torrades de Santa Tresa, als whiskies de malta, als caves de proximitat.. I és clar, a la Lola, sibil·

la gastronòmica més pitonissa que no pas apostòlica. I al seu seguici de col·laboradors i col·laboradores (uns lleidatans, altres enllà fronteres terrestres i oceàniques) que et fan l'estada més prop del cel. Sona a cursi, però és el que sento. La Lola, a més, combina exposicions d'artistes plàstics emergents amb samfaines piromusicals, revetlles de-sant-joan, *performances* polítiques, i com no!, vetllades sentimentals a la llum de la lluna... Vaja, amb fred o calor, pluja o vent, si t'atreveixes a escalar el turó, allí

et trobaràs la Lola, atenta ella, ama i senyora de la distància curta. I de la llarga. Mai, per tant, xafardera. Exquisidament equidistant. Doncs bé, dimecres vinent, 17, es decidirà per concurs públic (vull creure que no pas púbic) qui senyorejarà el bar de la mitològica Sibil·la, gens ni mica el cant nadalenc i gregorià! I ara una reflexió final: per què quan alguna cosa funciona, a algú li falta temps per engegar-ho a fer punyetes? És cert, hi ha un concurs públic, però sovint són molt particulars.